

afvente, om nogen af de ærede Forslagsstillere kan paavise en saadan Bestemmelse i den gjældende Ret, hvorefter der kan blive Spørgsmaal om at anvende deres Forslag. Derksom de ikke kunne det — og jeg tillader mig at troe, at de ikke kunne det — skal jeg henstille til de ærede Medlemmer, om det ikke vilde være Misbrug, hvis man vedtog saadanne Forslag. Jeg troer, at den ærede Formand ikke vil have Noget imod, at jeg siger, at saadanne Forslag ere urimelige; thi det, der er Spørgsmaal om, er med Amtsraadets Samtykke at faae Bestemmelser stadfæstede af Ministeriet, som medføre Udgifter for Amtet, og saa dertil at knytte en Bestemmelse om, at, naar en saadan Udgift for Amtet medfører Udgifter for Communen —, hvilket ikke kan være Tilfældet paa samme Tid —, skal Sogneraadet give sit Samtykke dertil. Som sagt, det er vanskeligt at blive enig med sig selv, om man skal lægge stærkere Bægt paa sin Modstand mod et saadant Forslag, som i og for sig kan være Ministeren ligegyldigt — thi for mig er det fuldstændigt ligegyldigt, om Loven bliver saaledes maltracteret —, men var jeg Medlem af Thinget vilde jeg som saadant have Mehlidenhed med Loven og see paa, hvad den kom til at indeholde. Det er ikke en Sag, som vedkommer Ministeren, men som Minister har jeg ogsaa at tage Hensyn til, hvad det er, der tales om. Der foreligger et Vædringsforslag til Loven, men jeg maa bede om at faae paaviist et Tilfælde, hvor det kan faae nogensomhelst Betydning. Derksom de Herrer ikke kunne dette, henstiller jeg til det høie Thing, om det ikke vil have saamegen Godhed for Lovforslaget, at det vil forkaste dette Forslag. Hvad Forslaget med Hensyn til § 2 Lit. c og d angaaer, hvor man ligeledes vil have Sogneraadets udtrykkelige Beto, da maa jeg henholde mig til, hvad jeg erklærede ved 2den Behandling, at jeg synes, at de Herrer gaae Amtsraadet noget nær, men paa dette Punkt skal jeg naturligviis rette mig efter, hvad det høie Thing beslutter. — Tilbage

staaer det Forslag, der er stillet under Nr. 5. Ogsaa med Hensyn til dette Forslag maa jeg sige, at det sandelig ikke kan volde Regjeringen nogensomhelst Vanskelighed — det er klart —, men ogsaa der er det virkelig en egen Sag, af Frygt for, at Politiet paa et eller andet Punkt skal gaae lidt uforstandigt frem mod En, der har været straffet for Eiendomsforbrydelse, Betleri eller Løsgjænger, at ville give det i endnu større Maal Leilighed til at gaae for strengt frem mod alle mulige Menneffer. Jeg maa formode, hvad der jo maa beklages, at det ærede Medlem har gjort en Erfaring om, at en Politimester har taget feil i et Tilfælde — det er beklageligt, men det kan hændes — med Hensyn til et Spørgsmaal, vedrørende en Person, der har været straffet, og da derved det ærede Medlems Opmærksomhed særlig er bleven henledet paa disse Forhold. Dette er jo meget respectabelt, men af Hensyn dertil at ville have denne Bestemmelse ud og derved give en rigeligere Leilighed til at begaae større Feil med Hensyn til alle mulige Menneffer — ja, det er besynderligt, for ikke at sige Videre dertil.

Tauber: Det Spørgsmaal, som den ærede Justitsminister rettede til de 15 Forslagsstillere, om de kunde paavise nogensomhelst Tilfælde, hvor der kunde blive Tale om, at Sognecommunen skulde udrede Udgifterne efter § 2 a. og b., er ganske vist af en egen Natur, men jeg skal dog bemærke, at, naar det f. Ex. fandtes fornødent i en Commune at oprette en Brandvagt eller en Nattevagt i Anledning af Forbrydelse, kunde ifølge § 5 i det foreliggende Lovforslag, saaledes som dette er affattet, meget godt den Vedtægt, der bliver udfærdiget af Amtsraadet og med Justitsministeriets Samtykke stadfæstet af Amtmanden, paalægge Sognecommunen Udgift. Dette nævner jeg kun eksempelvis. Hovedpunktet er, at Afgjørelsen er lagt i Amtsraadets og Justitsministerens Haand, uden at